

I Forslagets Nr. 16 gives den Hovedregel, at Forældelsesfristen regnes fra „den Tid, da Fordringen er forfalden“. Bestemmelsen om Fristens Begyndelsesmoment ved Dom er studdt ud til den oftere omtalte ny Paragraf (Ændringsforslag Nr. 27), hvorimod det foreslaas at føre den i Lovforslagets § 5, 3dje Stk., givne Bestemmelse op til første Stykke og ligeledes i dette at optage en Bestemmelse om Fristens Begyndelse for den personlige Fordring, der bliver tilbage, naar Panteretten er bortfalden, jfr. Forslag Nr. 15. Endelig indeholder dette Ændringsforslag en Bestemmelse om Fristens Beregning ved Fordringer efter tingløst Skifteestrakt, jfr. Ændringsforslag Nr. 4. — Selvfølgelig kan det i mange Tilfælde stille sig tvivlsomt, hvilken Dag der er Forfaldsdag. Herom kan man dog ikke i en Lov som nærværende give Bestemmelse; Domstolene maa i ethvert forefaldende Tilfælde afgøre, hvad der er at anse som Forfaldsdag.

Udvalget har ment, at der ikke i Loven bør savnes Besledning til Afgørelse af det Spørgsmaal, om den Omstændighed, at Fordringshaveren paa Grund af Skyldnerens Misligholdelse kan anse Fordringen som forfalden, skal bringe Forældelsesfristen til at løbe. En dertil sigtende Bestemmelse findes i § 2 i det Lovforslag om Forældelse, som den norske Regering forelagde Stortinget i Begyndelsen af 1895 og en tilsvarende Bestemmelse foreslaar Udvalget under Nr. 18 at optage i det foreliggende Lovforslag.

Til § 6.

Ved Ændringsforslaget Nr. 19 tilsigtes der blot at afhjælpe en Uklarhed i Lovforslagets Affattelse, idet der, naar Skyldneren erkender sin Forpligtelse, ikke bør være Balg imellem at anse selve Erkendelses-Momentet eller den ved Erkendelsen fastslaaede senere Forfaldsdag som det ny Udgangspunkt for Fristens Beregning. Hvor Skyldnerens Erkendelse (selvfølgelig med Fordringshaverens Indvilgelse) skaber en ny (senere) Forfaldsdag, er det udelukkende denne, der danner det ny Udgangspunkt for Fristen.

Paragraffens sidste Punktum har forekommet Udvalget at være ganske overflødig, hvorfor det under Nr. 20 foreslaas at lade dette Punktum udgaa.

Til § 11

stiller Udvalget Ændringsforslaget Nr. 21, som formentlig afhjælper en Del Uklarhed i Redaktionen af de 3 første Punktummer i Paragraffens 1ste Stykke. Af Realitetsændringer findes der i Forslaget for det første en Bestemmelse, hvorefter der indrømmes Fordringshaveren en Frist til Stævningss Forkyndelse af 14 Dage, efter at Sagen af Forligsmægleren er henvist til Retten, medens han efter Lovforslaget skulde forkynde Stævning „uden Ophold“, hvilket Udvalget har fundet at være for streng en Fordring. En lignende Forlængelse (14 Dage) gives der i Ændringsforslaget af det Barsel, som er det korteste, der lovlig kan gives ved Indstævning eller Indkaldelse til en efter Forældelsesfristen liggende Dag. Men dernæst indeholder Ændringsforslaget en Bestemmelse om, at ogsaa Indgivelse af Arrestbegæring til Fogden før Fristens Udløb skal anses som betimelig Paatale, forudsat at Arrest gøres uden unødigt Ophold og behørig forfølges. Det vilde være urimeligt, om et saa energisk Skridt som Arrest ikke skulde anses som en Begyndelse af Paatale, og undertiden vil Indgivelse af Begæring om Arrest være det eneste Paataleskridt, som Fordringshaveren vil kunne naa at faa iværksat inden Fristens Udløb. Udvalget har derfor ogsaa foretrukket at lægge Børgten paa Indgivelsen til Fogden af saadan Begæring fremfor at lade selve Arrestens Paabegyndelse være det afgørende Moment. Da Skyldneren ikke skal tilsiges eller stævnes til Arrestforretningen, synes det ogsaa naturligt at stille Indgivelsen af Arrestbegæringen jævnfides med Stævning eller Forligsindkaldelses Forkyndelse. — En tilsvarende og af samme Hensyn foranlediget Ændring foreslaar Udvalget under Nr. 23 til § 12 med Hensyn til Udlægs eller Udpantningsforretning. Ændringsforslaget Nr. 22 er rent sprogligt.